

gere ses at have taget stilling til, eller en problemstilling, hvor nævnspørelse på området ikke er tilstrækkelig klar eller konsistent, eller hvor Dansk Flygtningehjælp på grundlag af sagens konkrete omstændigheder i øvrigt ikke er enig med Udlændingestyrelsen i, at sagen er udsigtsløs i forhold til Flygtningenævnets hidtidige praksis.

Dette stemmer overens med bemærkningerne til lovforslaget til lov nr. 574 af 19. december 1985, hvorved bestemmelsen om åbenbart grundløs-proceduren i udlændingelovens § 53 a, stk. 3, blev indført. Det fremgår således heraf, at begrebet åbenbart grundløs både omfatter helt oplagte tilfælde, f.eks. hvor en svensker søger asyl i Danmark, og tilfælde, hvor asylansøgningen på baggrund af Flygtningenævnets praksis åbenbart må anses for udsigtsløs.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår endvidere, at baggrunden for, at sager, der behandles i åbenbart grundløs-proceduren, skal forelægges for Dansk Flygtningehjælp, er, at Dansk Flygtningehjælp herved får mulighed for at gennemgå sagen med ansøgeren med henblik på at udelukke risiko for fejl og misforståelser.

Forelæggelsen for Dansk Flygtningehjælp skal således ses som en retsgaranti for, at der sker en to-instansbehandling i Flygtningenævnet i de sager, hvor der er behov herfor.

Dansk Flygtningehjælp tager således ikke selvstændig stilling til, om den pågældende asylansøger bør meddeles asyl, men alene til, om den pågældendes asylansøgning kan anses for åbenbart grundløs, eller om sagen i tilfælde af Udlændingestyrelsens afslag bør indbringes for Flygtningenævnet.

Det er herefter Flygtningenævnet, der træffer den endelige afgørelse om, hvorvidt den pågældende asylansøger skal meddeles asyl eller ej.

Jeg vil på den baggrund ikke tage initiativ til at skærpe kravene til, hvornår Dansk Flygtningehjælp bør nedlægge veto i sager, som Udlændingestyrelsen vurderer som åbenbart grundløse.

seksuelt misbrug, har været udsat for at skulle genafhøres gerne i tal for de sidste tre år samt med tal for, hvor stor en andel af samtlige afhørte børn dette er?»

Svar (24/11 2000)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet anmodet Rigsadvokaten om en udtalelse.

Når denne udtalelse foreligger, vil jeg vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 545

Til justitsministeren (20/11 2000) af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Vil ministeren redegøre for, hvilke begrundelser og holdninger, der lå bag fastsættelsen af den kriminelle lavalder til 15 år?«

Svar (29/11 2000)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Den kriminelle lavalder i Danmark er 15 år, jf. straffelovens § 15.

Aldersgrænsen har ikke været ændret siden vedtagelsen af straffeloven i 1930.

Hensynet bag den kriminelle lavalder er – og var – at der kun bør være adgang til at pålægge børn og unge strafansvar fra det tidspunkt, hvor de i almindelighed kan antages at have fået den fornødne modenhed til, at det må anses for forsvarligt at anvende strafferetlige sanktioner.

Der er efter regeringens opfattelse vigtigt, at børn under den kriminelle lavalder mødes med en hurtig og konsekvent reaktion. Men myndighedernes indsats på dette område skal bygge på forebyggende og sociale initiativer, og ikke på straffende foranstaltninger.

Spm. nr. S 464

Til justitsministeren (14/11 2000) af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange gange børn, der har været afhørt i forbindelse med sager om